

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní magisterské zkoušce.

DIPLOMANT: BLAŽKOVÁ Anděla

Obor: Herectví ALD

Oponent diplomové práce: MgA. Jiří Adámek, Ph.D.

Anděla Blažková po krátkém úvodu rozdělila svou práci do dvou symetrických oddílů. V prvním podrobně líčí svou práci na roli Absolut v inscenaci Nevina Petry Tejnorové, v druhé analyzuje svůj přístup k ročníkové autorské inscenaci *Erekce srdce* pod vedením téže režisérky a zároveň vedoucí ročníku. Blažková zdůrazňuje především rozdíl mezi přístupem interpretačním a autorským.

Při popisu práce na postavě Absolut z dramatu Dey Loher, a tedy přístupu interpretačního, si pomáhá citacemi z knihy Declana Donellana Herec a jeho cíl. Od britského režiséra a pedagoga do jisté míry přebírá i metodu, kdy nejprve shromažďuje fakta, jež o postavě může vyčíst přímo z dramatu, a pak rozvíjí možné interpretace tak, aby byly co nejvýhodnější pro formulování cílů hereckého jednání. Většina první části je tak věnována studentčiným impresím a pokusům o výklad vnitřního života postavy. Kdybych měl kriticky hodnotit tyto pasáže samostatně, pokrčil bych nad nimi rameny jako nad něčím, co je pro herečku pravděpodobně důležitou zkušeností, pro mě coby čtenáře ovšem nic zvláště přínosného. Smysl textu ovšem dodává srovnání s druhou částí práce, k tomu podrobněji níže. V této části na mě působil inspirativně především pečlivý popis cesty k hereckému ztvárnění slepoty, jež je postavě Absolut předepsána. A poté závěrečná reflexe toho, jaký dopad měla na hereckou práci forma live cinema, neboli hraní na kameru a s mikroportem. Autorčinými slovy se tím herecká tvorba stává „pohodovější“. Znamená to tedy, že hraní na kameru coby scénické řešení přináší herci automaticky určitou úlevu?

Druhá část, věnovaná práci na autorské inscenaci *Erekce srdce*, působí přirozeněji a jaksí zaujatěji. Na začátku procesu herci údajně neměli k dispozici žádný konkrétní materiál. Výborný je popis postupné proměny od volných improvizací k jejich tematizaci a strukturování inscenace. Stejně tak je poučný popis cesty k vlastnímu monologu i interakce s diváky při reprízách. Vzhledem k závěrečnému vyznání touhy po udržení osobnostního i hereckého rozvoje do budoucna se skutečně zdá, že téma je Anděle bližší než v první části. I když, jak už jsem zmínil, kontrast obou částí a tedy vzhled do rozdílnosti v přístupu interpretačním a autorském patří k cenným rysům této diplomové práce.

Studentka volí téma, vyžadující značně subjektivní pohled, přesto nesklouzává k neurčitým pocitům a dojmům, které u podobných „hereckých“ témat hrozí. Stylisticky jsou některé formulace krkolomné a mírně chybné v logice jazyka, ale to především tam, kde si je autorka méně jistá samotným sdělením. Opravdu nepříjemné je množství nadbytečných čárek mezi větami a množství slov v uvozovkách (vítězem je strana 35 se 14 slovy nadbytečně vloženými do uvozovek). Další slabinou jsou poznámky pod čarou, které jsou

většinou mechanicky přepsanými hesly z problematické publikace Základní pojmy divadla Petra Pavlovského namísto fundovanějšího a uznávanějšího Divadelního slovníku Patrice Pavise. Ještě horší jsou stejně mechanicky přepisovaná hesla z wikipedie. Nedůsledně působí závěr, který nepřináší shrnutí ani nové formulace zásadních problémů, spíše svědčí o nejistotě, co od něj očekávat.

To jsou dílčí výhrady. Jinak bych práci označil za velmi dobrou, smysluplnou, zjevně osobně angažovanou a důsledně tematicky vedenou. Je užitečným příspěvkem k debatě o interpretačním a neinterpretačním divadle a jejich dopadu na herectví.

Diplomovou práci d o p o r u č u j i k obhajobě.

Návrh klasifikace (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 21.6. 2016

MgA. Jiří Adámek, Ph.D.

.....
p o d p i s